

en af Hæderspladserne sad Balduin Hansen som et marmorablegt Gravbillede af sig selv. Pastor Gaardbo skulde oprindelig ogsaa have haft Plads her; men da Fru Vilhelmine opdagede det, havde hun flyttet hans Navnekort hen til den anden Ende af Bordet saa langt fra Jytte som muligt.

Enslev var i ondt Lune og skjulte det ikke. Hans mørke Blik gled stadig ned langs Gæsternes Rækker som for at undersøge, hvem der manglede. Han havde ogsaa frabedt sig Taler.

For at erstatte de Folk, der var bleven borte, saaderes Fraværelse ikke skulde blive for iøjnefaldende og Bordet ikke skæmmes af tomme Pladser, havde Værten tilsidst sendt Indbydelser ud i Flæng, og det var et højst broget Selskab, han efterhaanden havde faaet samlet til Ære for den store Mand. Blandt andre var begge Storeholts Underforvaltere og Kontoristen paa Mejeriet i sidste Øjeblik bleven pyntet op med laante Frakker for at forestille politiske Tilidsmænd.

Jægermesteren følte sig som paa et gyngende Skibsdæk, og da han ikke havde sine Draaber hos sig, tog han sin Tilflugt til de hede Vine. Ogsaa de fleste af Gæsterne befriede sig lidt efter lidt for Stemningens Tryk ved Hjælp af den gode Mad og de mange Vinflasker. Paa adskillige Kinder blomstrede allerede de rødeste Roser.